

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 13 marca 2026 r.

Pozycja 22

POSTANOWIENIE

z dnia 4 lutego 2026 r.

Sygn. akt SK 54/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący
Stanisław Piotrowicz
Bogdan Świączkowski – sprawozdawca
Rafał Wojciechowski
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 lutego 2026 r., skargi konstytucyjnej T.W. o zbadanie zgodności:

art. 205 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) „w zakresie, w jakim w tym przepisie nie zostały zaliczone do niezbędnych kosztów postępowania wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego na koszty jego przejazdu do sądu w charakterze pełnomocnika strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego”, z art. 32 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 4 stycznia 2021 r. T.W. (dalej: skarżący) wniósł do Trybunału Konstytucyjnego o orzeczenie, że art. 205 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) „w zakresie, w jakim w tym przepisie nie zostały zaliczone do niezbędnych kosztów postępowania wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego na koszty jego przejazdu do sądu w charakterze pełnomocnika strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego”, jest niezgodny z art. 32 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego:

Skarżący reprezentował, jako pełnomocnik procesowy, Burmistrza w postępowaniu sądowoadministracyjnym dotyczącym skargi podatnika na interpretację indywidualną tego organu jako właściwego w sprawach z zakresu podatku od nieruchomości. Postępowanie to zakończone zostało oddaleniem skargi przez Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) wyrokiem z 2020 r. NSA zasądził na rzecz Burmistrza kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w uzasadnieniu jako podstawę wskazując art. 204 pkt 1 i art. 205 § 2 p.p.s.a., w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c i pkt 2 lit. a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804). Skarżący jako pełnomocnik strony wniósł o uzupełnienie wyroku NSA poprzez zasądzenie kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę. Postanowieniem z września 2020 r. NSA wniosek oddalił, stwierdzając w uzasadnieniu, że „W myśl (...) art. 205 § 2 P.p.s.a., do niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się ich wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Skoro w niniejszej sprawie Burmistrz był reprezentowany przez radcę prawnego, nie było podstaw do zasądzenia zwrotu wydatków w oparciu o ich wykaz”.

W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skarżący stwierdził, że kwestionowany art. 205 § 2 p.p.s.a. w zakresie, w jakim w tym przepisie nie zostały zaliczone do niezbędnych kosztów postępowania wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego na koszty jego przejazdu do sądu w charakterze pełnomocnika strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego, narusza:

- „zasadę równości odnoszącą się zarówno do stosowania prawa (wszyscy są równi wobec prawa), jak i do stanowienia prawa (prawo do równego traktowania przez władze publiczne, w tym władze ustawodawczą) – art. 32 ust. 1 Konstytucji RP”;
- „zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny – art. 32 ust. 2 Konstytucji RP”;
- „prawo do innych praw majątkowych – art. 64 ust. 1 Konstytucji RP”;
- „prawo do równej dla wszystkich ochrony innych praw majątkowych – art. 64 ust. 2 Konstytucji RP”;
- „prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i zasadą równorzędności stron postępowania – art. 45 ust. 1 Konstytucji RP”;
- „prawo do prawidłowo, jednoznacznie ukształtowanej procedury sądowej (prawo do prawidłowej legislacji) w zakresie zasad zwrotu wydatków, a w szczególności kosztów przejazdu do sądu pełnomocnika strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego (czyli przez pełnomocników profesjonalnych) w sprawach sądowoadministracyjnych – art. 2 Konstytucji RP”;
- „prawo do pełnego korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, które mogą zostać ograniczone tylko wtedy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób (tzw. klauzula limitacyjna) – art. 31 ust. 3 Konstytucji RP” (s. 2-3 skargi).

1.1. Skarżący w skardze (oraz w jej uzupełnieniu) wskazał, że zróżnicowanie pomiędzy przewidzianymi w art. 205 § 1 p.p.s.a. zasadami zaliczania kosztów przejazdów do sądu strony lub pełnomocnika w wypadku, gdy postępowanie prowadzone jest przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym a zasadami przewidzianymi w ust. 2 tego przepisu, tj. w postępowaniu, w którym strona reprezentowana jest przez adwokata lub radcę prawnego, jest sprzeczne z: prawem do równego traktowania przez

władze publiczne; zakazem dyskryminacji; prawem do innych praw majątkowych oraz konstytucyjną ochroną prawa własności; zasadą równości stron w postępowaniu sądowoadministracyjnym, prawem do prawidłowej legislacji, jak również prawem do pełnego korzystania z konstytucyjnych wolności i praw (s. 5-8 skargi i 1-4 uzupełnienia skargi).

2. Postanowieniem z 9 czerwca 2022 r. Trybunał Konstytucyjny, po wcześniejszym wezwaniu skarżącego do uzupełnienia braków formalnych, nadał skardze konstytucyjnej bieg.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 6 lipca 2022 r. poinformował, że nie przystępuje do sprawy toczącej się przed Trybunałem Konstytucyjnym w wyniku skargi T.W.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, „[k]ażdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”. W powołanym przepisie ustawy zasadniczej ustrojodawca wprowadził wymóg istnienia bezpośredniego związku między treścią wskazanych w skardze konstytucyjnej norm i naruszeniem przysługujących skarżącemu konstytucyjnych wolności lub praw.

Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna powinna zawierać: określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); wskazanie, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3). Należy podkreślić, że prawidłowe wykonanie przez skarżącego obowiązku przedstawienia, jakie konstytucyjne prawa lub wolności (i w jaki sposób) zostały naruszone przez przepisy stanowiące przedmiot wnoszonej skargi konstytucyjnej, polegać musi nie tylko na wskazaniu (numerycznym) postanowień Konstytucji i zasad z nich wyprowadzanych, z którymi – zdaniem skarżącego – niezgodne są kwestionowane przepisy, lecz także na przedstawieniu treści prawa lub wolności, wywodzonych z tych postanowień, a naruszonych przez normodawcę. Powinna temu towarzyszyć stosowna argumentacja prawna, uprawdopodobniająca stawiane zarzuty.

Trybunał zauważył również, że wydane w sprawie postanowienie Trybunału o nadaniu skardze konstytucyjnej biegu nie wyklucza wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na dalszym etapie sprawy. Uwzględniając przedstawione wywody, Trybunał był i jest zobowiązany – również na obecnym etapie postępowania – badać, czy nie zachodzą ujemne przesłanki rozpoznania niniejszej skargi. Przekazanie skargi konstytucyjnej po zakończeniu jej wstępnej kontroli do rozpoznania przez odpowiedni skład Trybunału nie przesądza bowiem ostatecznie o dopuszczalności jej merytorycznego rozpatrzenia (zob. postanowienie z 3 grudnia 2020 r., sygn. SK 27/17, OTK ZU A/2020, poz. 68). Trybunał wielokrotnie podkreślał, że kontrolowanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku,

skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania, konieczne jest na każdym etapie postępowania (por. postanowienia z: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35 i cytowane tam orzecznictwo).

2. Skarżący zarzuty zawarte w skardze opiera na wskazaniu rozbieżności w uregulowaniu przez ustawodawcę zasad zwrotu niezbędnych kosztów postępowania w zależności od tego, czy strona postępowania prowadzi je osobiście lub przez pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym, czy też strona reprezentowana jest przez pełnomocnika tzw. profesjonalnego, czyli adwokata lub radcę prawnego. Kwestia ta regulowana jest w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.) w jednej jednostce redakcyjnej – art. 205, w jego § 1 i § 2. § 1 stanowi, że „Do niezbędnych kosztów postępowania prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez stronę koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub pełnomocnika oraz równowartość zarobku lub dochodu utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie”. Zwrot niezbędnych kosztów postępowania w wypadku, gdy strona postępowania reprezentowana jest przez tzw. pełnomocnika profesjonalnego, określa § 2 o treści: „Do niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się ich wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony”. Odrębne przepisy, o których mowa w art. 205 § 2 p.p.s.a., to rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości określające opłaty za czynności zawodowych pełnomocników: z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964, ze zm.); z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2026 r. poz. 87); z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935); z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. poz. 764); z dnia 28 kwietnia 2017 r. w sprawie opłat za czynności rzeczników patentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1431); z dnia 16 sierpnia 2018 r. w sprawie wynagrodzenia za czynności doradcy podatkowego w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. poz. 1687) oraz z dnia 31 marca 2025 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez doradcę podatkowego ustanowionego z urzędu (Dz. U. poz. 444).

Skarżący zarzut niekonstytucyjności rozwiązania zawartego w art. 205 § 2 p.p.s.a. upatruje w braku zawarcia w katalogu niezbędnych kosztów postępowania kosztów przejazdów do sądu strony lub pełnomocnika w wypadku, gdy strona reprezentowana jest przez adwokata lub radcę prawnego, podczas gdy szczegółowość taką zastosował w wypadku § 1, a więc w odniesieniu do strony prowadzącej postępowanie osobiście bądź przez pełnomocnika „nieprofesjonalnego”. Zaniechanie takie, zdaniem skarżącego, narusza szczegółowo wskazane w skardze wolności i prawa, w tym wyrażoną w art. 64 Konstytucji ochronę prawa do własności, prawa do innych praw majątkowych oraz prawa do dziedziczenia.

3. Trybunał w pierwszej kolejności rozważył, czy wydane w niniejszej sprawie ostateczne rozstrzygnięcie naruszyło prawa i wolności skarżącego, która to okoliczność stanowi przesłankę warunkującą możliwość wydania merytorycznego rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny. W tym zakresie Trybunał stwierdził, że stroną postępowania sądowoadministracyjnego toczącego się przed Naczelnym Sądem Administracyjnym był organ podatkowy –

Burmistrz, skarżący zaś pełnił rolę profesjonalnego pełnomocnika strony. Skarżący nie wykazał w skardze, w jaki sposób odmowa uwzględnienia wniosku (który skarżący wniósł w imieniu strony postępowania) o uzupełnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego przez zasądzenie kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę, wpłynęła na konstytucyjne prawa i wolności skarżącego. Poza wątpliwością Trybunału jest bowiem, że wszelkie prawa i obowiązki skarżącego jako pełnomocnika strony postępowania wynikają ze stosunku prawnego łączącego go z mocodawcą. Prawa te i obowiązki zawierać winny także m.in. postanowienia dotyczące wynagrodzenia, kosztów, stawienia przed sądami (także w wypadku, gdy stawienie nie jest obowiązkowe) i mogą one być kształtowane przez strony na zasadzie umownej, zgodnie z zasadą wolności kształtowania stosunków cywilnoprawnych („swobody umów”). Skarżący mimo to nie wykazał, czy i w jaki sposób zasądzenie kosztów postępowania w oparciu o zaskarżany art. 205 § 2 p.p.s.a. na rzecz strony postępowania wpłynęło na jego konstytucyjne prawa i wolności (pełnomocnika strony) jako skarżącego. Stwierdzenie zawarte w piśmie skarżącego z 27 maja 2021 r., że „[p]rawo do zwrotu wydatków poniesionych przez pełnomocnika profesjonalnego na koszty przejazdu do sądu w charakterze pełnomocnika reprezentowanej strony jest zatem «innym prawem majątkowym» zagwarantowanym w art. 64 ust. 1 Konstytucji RP [a] [z]askarżony przepis art. 205 § 2 p.p.s.a. pozbawia tego prawa pełnomocników profesjonalnych” stanowi, w ocenie Trybunału, nadmierne uproszczenie we wnioskowaniu skarżącego, niewyjaśniające związku między treścią kwestionowanego przepisu a sposobem naruszenia konstytucyjnego prawa skarżącego.

Niezależnie od powyższego Trybunał zbadał, czy skarżący, formułując skargę, zawarł w niej uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy ze wskazanymi jako wzorce kontroli normami konstytucyjnymi, co stanowi kolejną przesłankę formalną, warunkującą możliwość merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej. Prócz omówionego powyżej zarzutu skarżącego dotyczącego naruszenia jego praw majątkowych gwarantowanych przez art. 64 Konstytucji, Trybunał zapoznał się także z pozostałymi wskazanymi w skardze wzorcami kontroli, w odniesieniu do których skarżący podnosił zarzuty niekonstytucyjności art. 205 § 2 p.p.s.a. Są to, jak wskazano w cz. I niniejszego postanowienia, normy Konstytucji zawarte w art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji. Trybunał stwierdził, że skarżący, posługując się w uzasadnieniu zarzutów, skądinąd słusznymi, twierdzeniami opisującymi poszczególne prawa i wolności gwarantowane przez przywołane przepisy Konstytucji, w zupełności pominął wskazanie sposobu, w jaki zostały naruszone jego (skarżącego – pełnomocnika strony w postępowaniu sądowoadministracyjnym, w którym zastosowano skarżony przepis) prawa i wolności, a co za tym idzie, również nie przedstawił żadnej w tym zakresie skonkretyzowanej argumentacji dowodzącej słuszności stawianych zarzutów. Doktrynalne scharakteryzowanie poszczególnych gwarancji konstytucyjnych przedstawione w skardze jawi się w tym zakresie jako niewystarczające. Trybunał musiałby bowiem *ex officio* dokonywać pewnych niezwerbalizowanych przez skarżącego założeń, czego w oczywisty sposób czynić nie może. W kontekście powyższego Trybunał przypomniał, że to na skarżącym ciąży obowiązek przedstawienia i uargumentowania, jakie precyzyjnie wskazane prawa lub wolności zostały jego zdaniem naruszone, ze szczegółowym uzasadnieniem sposobu naruszenia, przez przepisy stanowiące przedmiot skargi konstytucyjnej. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi polega nie tylko na wskazaniu norm konstytucyjnych wyrażających prawa i wolności (konkretnie wskazanych), lecz także na przeprowadzeniu kompletnej argumentacji prawnej, uprawdopodobniającej stawiane zarzuty (dowodzenie). Jak zwracał już uwagę Trybunał, „[z] [tego] obowiązku nie może zwolnić skarżącego, działający *ex officio*, Trybunał Konstytucyjny. W konsekwencji poprzestanie przez skarżącego na lakonicznym lub zdawkowym uzasadnieniu zarzutu albo na całkowitym nieuzasadnieniu sformułowanych zarzutów stanowi niewykonanie dyspozycji ustawowej, co skutkuje umo-

rzeniem postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK” (postanowienie z 9 października 2024 r., sygn. SK 105/22, OTK ZU A/2024, poz. 91).

4. Uzupełniając Trybunał zauważył, że skarżący niekonstytucyjności rozwiązania zawartego w art. 205 § 2 p.p.s.a. upatruje w braku zawarcia w katalogu niezbędnych kosztów postępowania kosztów przejazdów do sądu strony lub pełnomocnika w wypadku, gdy strona reprezentowana jest przez adwokata lub radcę prawnego, podczas gdy szczegółowość taką zastosował w § 1, a więc w odniesieniu do strony prowadzącej postępowanie osobiście bądź przez pełnomocnika „nieprofesjonalnego”. Taki zakres zaskarżenia wymaga ustalenia, czy skarga nie zmierza do skontrolowania zaniechania prawodawczego, niepodlegającego kognicji Trybunału Konstytucyjnego, czy też jest to pominięcie prawodawcze, które może być przedmiotem zarzutu konstytucyjnego. W postanowieniu z 2 grudnia 2014 r. o sygn. SK 7/14 (OTK ZU nr 11/A/2014, poz. 123 oraz powołane tam orzecznictwo), Trybunał Konstytucyjny bowiem jednoznacznie wskazał, że aby stwierdzić, że ma miejsce pominięcie legislacyjne, „należy co najmniej ustalić występowanie:

- jakościowej tożsamości (a przynajmniej – daleko idącego podobieństwa) materii pominiętej w zaskarżonym przepisie i materii w niej uwzględnionej i (równocześnie)

- konstytucyjnego nakazu uregulowania kwestii pominiętych konkretnie w sposób wskazany przez skarżących (przy czym ze względu na specyfikę postępowania w sprawach skarg konstytucyjnych, musi on wynikać z przepisów formułujących prawa lub wolności konstytucyjne, które zostały przez to pominięcie naruszone w odniesieniu do skarżących), a dodatkowo ewentualnie także

- przypadkowości (bezrefleksyjności) decyzji ustawodawcy co do pominięcia w zaskarżonym przepisie materii wskazanej przez skarżących (ta ostatnia okoliczność nie może jednak samoistnie przesądzać o dopuszczalności wydania wyroku)”.

Z analizy art. 205 § 1 i 2 p.p.s.a. wynika, że:

- regulacji zasad kwalifikowania niezbędnych kosztów postępowania prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zawartej w § 1 ustawodawca nadał wyższy poziom szczegółowości, wskazując między innymi możliwość zaliczenia do nich kosztów przejazdu do sądu;

- ustawodawca zaniechał szczegółowego kategoryzowania niezbędnych kosztów postępowania strony lub pełnomocnika w wypadku, gdy strona reprezentowana jest przez adwokata lub radcę prawnego, kategoryzując je w sposób odmienny z uwagi na odmienną sytuację prawną jednej i drugiej grupy pełnomocników, jak też odmienny charakter stosunku prawnego łączącego pełnomocników ze stroną postępowania;

- nie można takiemu rozwiązaniu zarzucić przypadkowości i bezrefleksyjności, lecz jest ona efektem zastosowania rozwiązania rozmyślnego, celowego, będącego przejawem racjonalności ustawodawcy.

Za nieprzypadkowością zastosowanego w art. 205 § 2 p.p.s.a. uregulowania przemawia, w opinii Trybunału, również to, że projektodawca aktu prawnego, w uzasadnieniu projektu ustawy, stwierdził: „Wybrany lub wyznaczony adwokat albo radca prawny będzie otrzymywał wynagrodzenie według zasad ustalonych w przepisach o opłatach za czynności adwokatów i radców prawnych, na podstawie postanowienia sądu (...)” (druk sejmowy nr 19/IV kadencja).

W tym miejscu należy wskazać, że Trybunał Konstytucyjny zwracał już uwagę, iż ze względu na wyjątkowy charakter badania pominięć prawodawczych, ewentualne wątpliwości co do zakwalifikowania konkretnych sytuacji należy zawsze rozstrzygać na korzyść zaniechań ustawodawczych (zob. postanowienie TK z 8 lutego 2017 r., sygn. P 44/15, OTK ZU A/2017, poz. 3). Trybunał podnosił również, że istotne jest zbadanie *ratio legis* kwestionowanego przepisu. W wyroku z 24 października 2001 r. o sygn. SK 22/01 TK stwierdził bowiem,

że zaniechanie ustawodawcze polega na tym, iż „(...) ustawodawca świadomie pozostawia określoną kwestię w całości poza uregulowaniem prawnym” (OTK ZU nr 7/2001, poz. 216). Biorąc pod uwagę powyższe, Trybunał stwierdził, że przeprowadzona analiza art. 205 § 1 i 2 p.p.s.a. daje podstawę do uznania, że brak unormowania zarzucanej przez skarżącego materii stanowi wyraz zaniechania ustawodawczego, które nie jest objęte kognicją TK.

5. Reasumując, Trybunał stwierdził, że skarżący nie uzasadnił w sposób kompletny i wyczerpujący zawartych w skardze zarzutów sformułowanych wobec rozwiązania zawartego w art. 205 § 2 p.p.s.a., tj. nie uprawdopodobnił on w skardze zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy ze wskazanymi konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącego (także w zakresie konstytucyjnej ochrony prawa własności i innych praw majątkowych). Trybunał zwrócił przy tym uwagę, że skarżący nie odniósł się również do kwalifikacji zarzutów zawartych w skardze jako odnoszących się do pominięcia czy też zaniechania legislacyjnego. Skarżący nie dokonał analizy, z której wynikałoby więc, czy podnoszone w skardze konstytucyjnej zarzuty odnoszą się do zaniechania, czy też pominięcia legislacyjnego, którego skutkiem, zdaniem skarżącego, jest funkcjonowanie w akcie normatywnym rozwiązania naruszającego wymienione przez niego jego prawa, wolności bądź obowiązki.

Trybunał zauważył, że skarżący, nie przedstawiając sposobu domniemanego naruszenia praw i wolności obywatelskich, nie sprecyzował w stopniu dostatecznym sformułowanych zarzutów w stosunku do skarżonej normy art. 205 § 2 p.p.s.a. Dopełniając tych rozważań, Trybunał podkreślił, że w cytowanym już postanowieniu stwierdza się *explicite*, iż „Niedopuszczalne jest (...) samodzielne precyzowanie przez Trybunał, a tym bardziej uzasadnianie, jedynie ogólnikowo sformułowanych zarzutów niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów” (sygn. SK 105/22).

6. Podstawy umorzenia postępowania prowadzonego przed Trybunałem ustawodawca uregulował w art. 59 ust. 1 u.o.t.p.TK. Zgodnie ze wskazanym przepisem Trybunał na posiedzeniu niejawnym wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania: 1) na skutek cofnięcia wniosku, pytania prawnego albo skargi konstytucyjnej; 2) jeżeli wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne; 3) jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne; 4) jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, a także 5) w przypadku zakończenia kadencji Sejmu i Senatu, w niezakończonych sprawach wszczętych na podstawie wniosku grupy posłów albo grupy senatorów, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił umorzyć postępowanie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z tych też względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.